

‘Ο Πίτης ήταν χρήσιμος

Μιά φορά έδω και πολλούς-πολλούς καιρούς ήταν ένας ψύλλος πού τόν έλεγαν Πίτη. ‘Ο Πίτης ζούσε σέ μιά άπλωτή αύλή και ή αύλή αύτή ήταν γύρω άπό ένα όμορφο σπιτάκι μέ κόκκινα κεραμίδια. Καί τό σπιτάκι μέ τά κόκκινα κεραμίδια ήταν πλάι στό μεγάλο κάμπο μέ τά καλαμπόκια, τά σάρια, τά χαμομήλια.

‘Ο Πίτης ήταν πολύ καλό ζώακι αλλά είχε μία παράξενη συνήθεια, πού έκανε τούς άλλους νά μήν τόν βλέπουν μέ πολλή εύχαρίστηση. Τοῦ ἄρεσε λίγο νά τσιμπάει καί γι’ αυτό ὅλοι τόν απέφευγαν καί δέν τόν ἤθελαν στή συντροφιά τους.

Μιά μέρα ὁ Πίτης τσίμπησε τή νοικοκυρά τοῦ σπιτιοῦ πού ἔμενε, τήν κυρα-Χρυσή, καί κείνη πήρε τό έντομοκτόνο καί ἄρχισε νά τόν κυνηγάει. ‘Ο Πίτης μας, ἀφοῦ ἔκανε ἀναστατωμένος χίλια ψυλλοπηδήματα γιά νά γλυτώσει, ἀκούμπησε στό τέλος κουρασμένος σ’ ἓνα ὄμορφο μουρόφυλλο πού βρέθηκε δίπλα του.

– Καλημέρα, Πίτη μου. Τί ἔχεις καί εἶσαι λυπημένος; τόν ρώτησε ὁ κυρ-Μεταξοσκώληκας, πού μασούλαγε ἐκεῖ κοντά μέ λαιμαργία ἓνα κομματάκι μουρόφυλλο.

– Καλημέρα, κυρ-Μεταξοσκώληκα. Τί ἔχω; Νά, πάλι ἡ νοικοκυρά, ἡ κυρα-Χρυσή, μέ κυνηγάει μέ έντομοκτόνο. Τί νά κάνω; Δίκιο βέβαια ἔχει καί ἡ κυρά-Χρυσή, ἀλλά καί ἐγώ δέν μπορῶ νά κάνω ἀλλιῶς. Μ’ αυτό βλέπεις τό φυσικό γεννήθηκα, νά τσιμπάω. Κακό καί ἄχρηστο μέ νομίζουνε, μά ἐγώ ξέρω πώς κακός δέν εἶμαι. Τότε εἶμαι μόνο ἄχρηστος!

Ο κυρ-Μεταξοσκώληκας έπαψε νά μασουλάει τό φύλλο καί σκεφτόταν...

– Είμαι σίγουρος πώς τίποτα δέν εἶναι ἄχρηστο σ' αὐτό τόν κόσμο, εἶπε.

– Οἱ ἄνθρωποι δέν ἔχουν τήν ἴδια ἰδέα μέ σένα, ἀναστέναξε ὁ Πίτης μας.

– Οἱ ἄνθρωποι! Κούνησε λυπημένα τό κεφάλι ὁ Μεταξοσκώληκας. Βρῆκαν εὐκολή τήν τρόμπα, ρίχνουν έντομοκτόνα καί καταστρέφουν τή φύση. Κι ἂν σήμερα δέν ξέρουν σέ τί χρησιμεύει ἕνας φύλλος, θά ἴρθει κάποια μέρα πού θά τό μάθουν.

– Ἄν περιμένω ἐγώ ἐκείνη τή μέρα... εἶπε μελαγχολικά ὁ Πίτης, ἄντε καί νά ὑποσχεθῶ πώς δέν θά ξανατσιμπήσω. Ψέματα, θά πῶ, ἀφοῦ αὐτό εἶναι τό φυσικό μου.

– Ἐχῶ ἀκούσει πάλι ἀπ' τό σοφό κυρ-Ἡλιο πώς ὅλοι ἔχουμε ἕνα φυσικό. Καί τό δικό σου λές πώς εἶναι τό τσίμπημα. Λοιπόν χρησιμοποίησέ το γιά τό καλό τῶν ἀνθρώπων πού ζοῦνε πλάι σου, ξανάπε ὁ κυρ-Μεταξοσκώληκας.

– Δέν πολυκαταλαβαίνω τίς κουβέντες σου, κυρ-Μεταξοσκώληκά μου. Εἶμαι ἕνα ἄχρηστο ζωάκι καί κανένας δέν θέλει τή ζωή μου, εἶπε ὁ Πίτης λυπημένος.

– Πάλι τά ἴδια, Πίτη μου; Θυμήσου σέ παρακαλῶ τό λόγο μου. Ἴσως κάποια μέρα καταλάβεις περισσότερα. Ζῆσε, φίλε μου, μέ σκοπό σου τήν ἀγάπη καί ἐκείνη θά σοῦ μάθει ὅτι εἶσαι πολύ-πολύ χρήσιμος, τοῦ εἶπε ὁ Μεταξοσκώληκας καί ἄρχισε πάλι νά μασουλάει τό μούροφύλλο.

– Εύχαριστώ κυρ-Μεταξοσκώληκά μου για τὰ καλά σου λόγια, τοῦ εἶπε ὁ Πίτης, ἀλλὰ ἐγὼ τώρα τ' ἀποφάσισα.

– Δηλαδή; Τί ἀποφάσεις; τοῦ εἶπε ὁ Μεταξοσκώληκας μέ ἀπορία.

– Νά φύγω ἀπό τό σπίτι τῆς κυρα-Χρυσῆς, εἶπε ἀποφασιστικά ὁ Πίτης.

– Νά φύγεις; καί ποῦ νά πᾶς Πίτη μου; τόν ξαναρώτησε ὁ Μεταξοσκώληκας.

– Θά πάω ἔξω στά χωράφια. Μπορεῖ ἐκεῖ νά βρῶ τήν ἡσυχία μου, εἶπε ὁ Πίτης.

– Καλά, φίλε μου, ἀφοῦ τό θέλεις, πηγαινε. Ὅμως νά μήν ξεχάσεις ποτέ τή συμβουλή μου, εἶπε μέ καλοσύνη ὁ Μεταξοσκώληκας.

Κεῖνη τήν ὥρα, νά κι ὁ κυρ-Σοφοκλῆς, ὁ ἄντρας τῆς κυρα-Χρυσῆς.

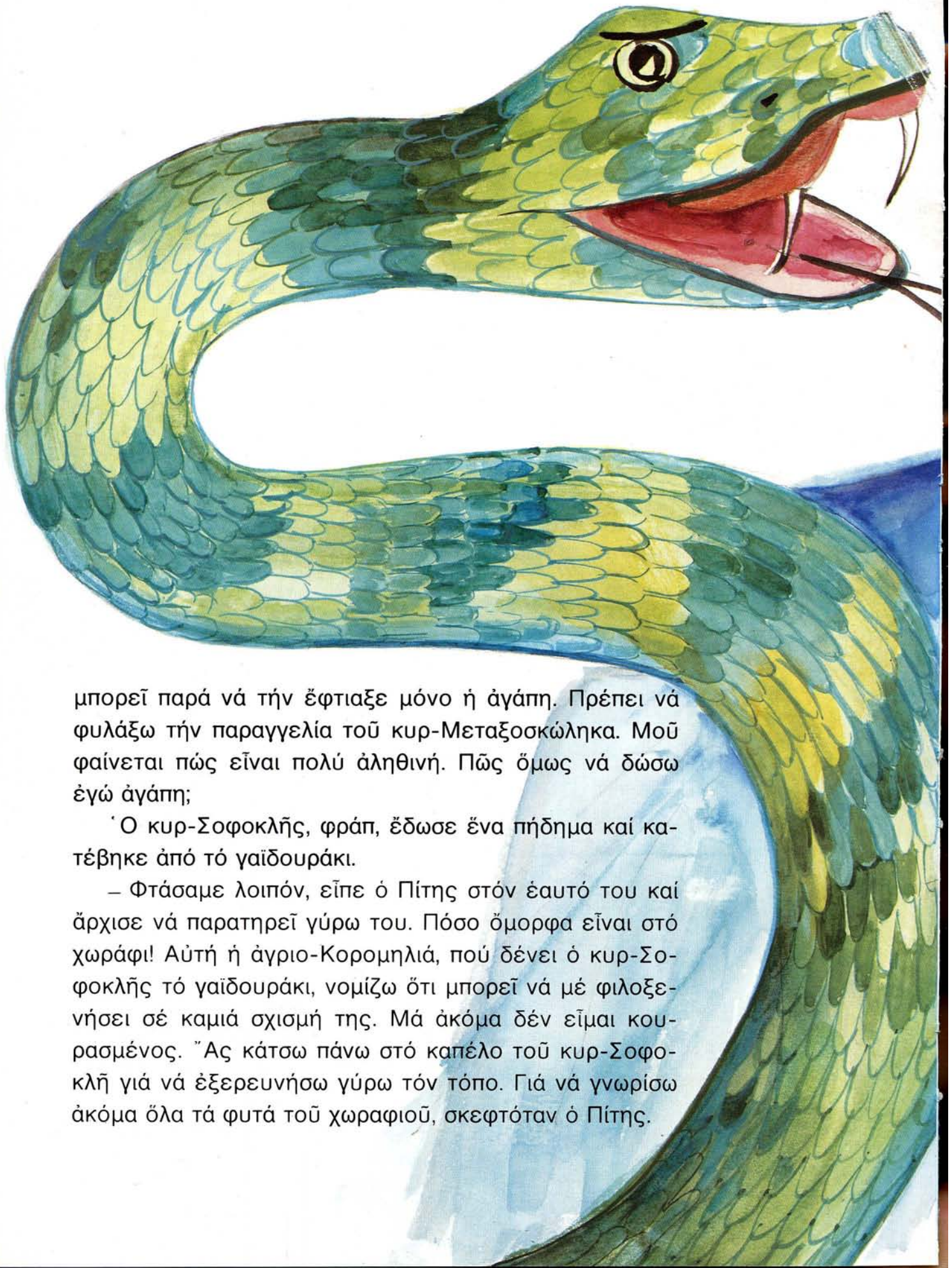
Ὁ Πίτης ἔκανε δυό μεγάλα ψυλλοπηδήματα καί ἀνέβηκε στό ψάθινο καπέλο τοῦ κυρ-Σοφοκλῆ.

– Ἐνα ψάθινο καπέλο εἶναι τό πιό ἀναπαυτικό μέσο γιά νά ταξιδέψω στήν ἐξοχή, μαζί, μέ τό νοικοκύρη πού πάει στό χωράφι του, σκέφτηκε ὁ Πίτης καί ξάπλωσε σέ μιά γουβίτσα τοῦ καπέλου, εὐχαριστημένος μέ τή σκέψη του.

Ὁ κυρ-Σοφοκλῆς ἀνέβηκε στό γαῖδουράκι του καί ξεκίνησε γιά τό χωράφι του.

– Τί καλά πού ἀποφάσισα αὐτό τό ταξίδι, ἔλεγε μόνος του ὁ Πίτης. Τί ὀμορφιά ἔχει ὁ κόσμος ἔξω ἀπό τό σπίτι τῆς κυρα-Χρυσῆς! Πραγματικά, τόση ὀμορφιά δέν

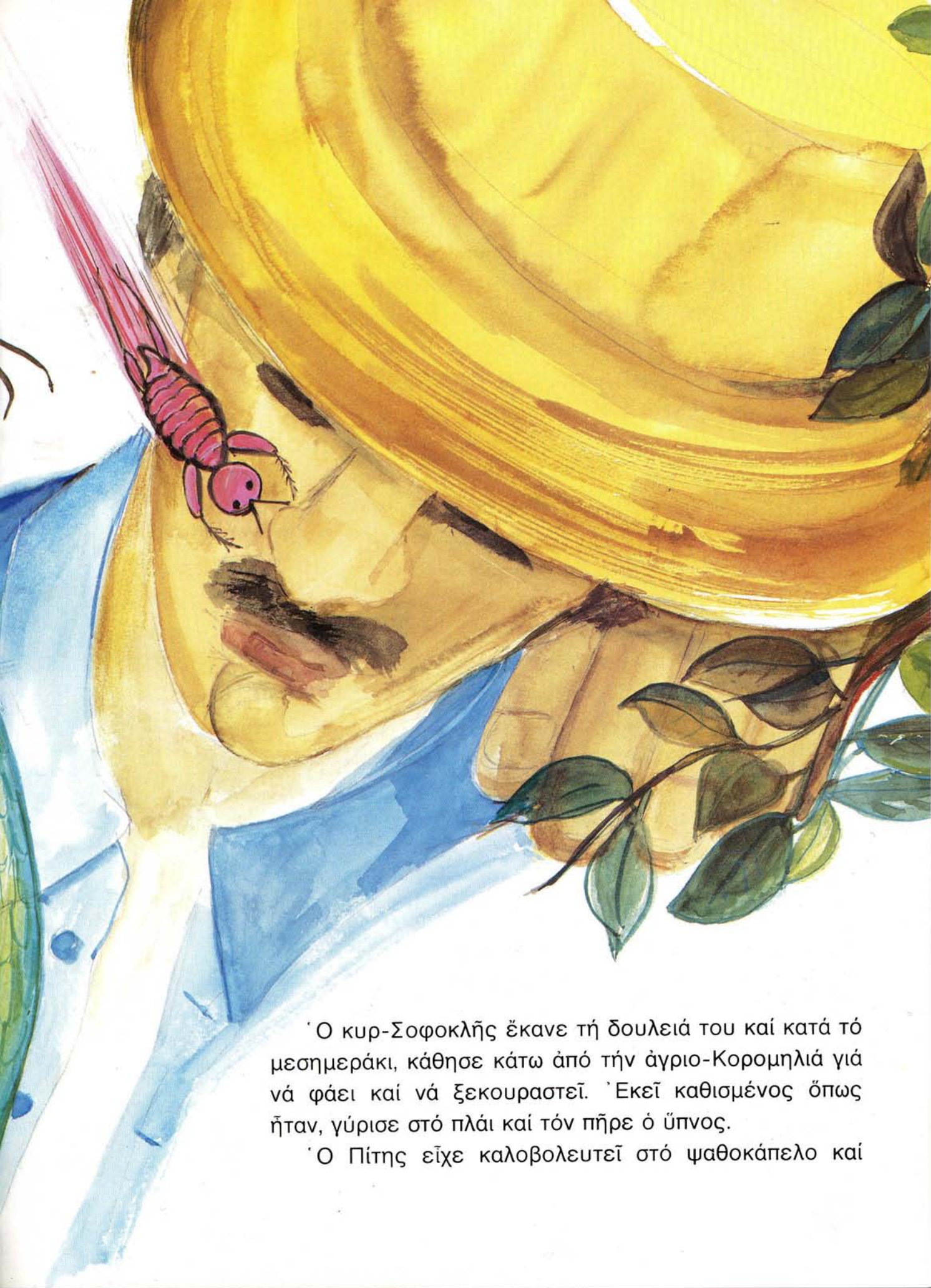

μπορεῖ παρά νά τήν ἔφτιαξε μόνο ἡ ἀγάπη. Πρέπει νά φυλάξω τήν παραγγελία τοῦ κυρ-Μεταξοσκώληκα. Μοῦ φαίνεται πώς εἶναι πολύ ἀληθινή. Πώς ὅμως νά δώσω ἐγώ ἀγάπη;

Ὁ κυρ-Σοφοκλῆς, φράπ, ἔδωσε ἕνα πήδημα καί κατέβηκε ἀπό τό γαϊδουράκι.

– Φτάσαμε λοιπόν, εἶπε ὁ Πίτης στόν ἑαυτό του καί ἄρχισε νά παρατηρεῖ γύρω του. Πόσο ὀμορφα εἶναι στό χωράφι! Αὐτή ἡ ἀγριο-Κορομηλιά, πού δένει ὁ κυρ-Σοφοκλῆς τό γαϊδουράκι, νομίζω ὅτι μπορεῖ νά μέ φιλοξενήσει σέ καμιά σχισμή της. Μά ἀκόμα δέν εἶμαι κουρασμένος. Ἄς κάτσω πάνω στό καπέλο τοῦ κυρ-Σοφοκλῆ γιά νά ἐξερευνησω γύρω τόν τόπο. Γιά νά γνωρίσω ἀκόμα ὅλα τά φυτά τοῦ χωραφιοῦ, σκεφτόταν ὁ Πίτης.

Ὁ κυρ-Σοφοκλῆς ἔκανε τή δουλειά του καί κατά τό μεσημεράκι, κάθησε κάτω ἀπό τήν ἀγριο-Κορομηλιά γιά νά φάει καί νά ξεκουραστεῖ. Ἐκεῖ καθισμένος ὅπως ἦταν, γύρισε στό πλάι καί τόν πῆρε ὁ ὕπνος.

Ὁ Πίτης εἶχε καλοβολευτεῖ στό ψαθοκάπελο καί

δέν ἔλεγε νά κάνει βῆμα. Μόνο κοίταζε, ἀχόρταγα τίς ὁμορφίες τοῦ χωραφιοῦ. Ξαφνικά, τί νά δεῖ; Ἕνα πολύ μεγάλο καί χοντρό φίδι ἦταν ἔτοιμο νά δαγκώσει τόν κυρ-Σοφοκλῆ πού κοιμόταν ἀμέριμνος. Ὁ Πίτης σάν μαγνητισμένος κοίταζε τό φίδι πού σιγά-σιγά σερνόταν κι ἐρχόταν πρὸς τό μέρος τους.

«Τό φυσικό σου χρησιμοποίησέ το γιά τό καλό τοῦ παινοῦ σου», καθαρά σάν νά ἄκουσε τή φωνή τοῦ Μεταξοσκώληκα. Χρόνο δέν εἶχε νά χάσει. Πίτ - πάτ, πήδησε γρήγορα ἀπό τό καπέλο, ἔκανε ἓνα δύο-τρία ψυλλοπηδήματα καί σκαρφάλωσε πάνω στή μύτη τοῦ κυρ-Σοφοκλῆ. Ἐκεῖ ἔβαλε ὅσο μπορούσε τά δυνατά του καί τόν δάγκωσε βαθιά.

Ὁ κυρ-Σοφοκλῆς πετάχτηκε ἀπό τόν πόνο καί τί νά δεῖ; Κοντά του ἦταν ἓνα φίδι ἔτοιμο νά τόν δαγκώσει. Πῆρε σβέλτα ἓνα ξύλο νά τό κυνηγήσει ἀλλά τό φίδι χάθηκε στό λεπτό. Ἀναστέναξε βαθιά μέ ἀνακούφιση.

– Δόξα νά ἔχεις, Θεέ μου, μουρμούρισε. Γλύτωσα. Καλά πού βρέθηκε ὁ ψύλλος. Γύρισε, κοίταξε μ' εὐγνωμοσύνη τόν Πίτη μας.

– Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε.

– Ἄρχισε μετά νά ἀποτελεῖώνει τή δουλειά του. Μά ὁ νοῦς του ἦταν στόν ψύλλο.

– Κοίτα κάτι πράγματα, ἔλεγε καί ξανάλεγε. Ποιός νά μοῦ τό ἔλεγε πῶς θά γινόταν σωτήρας μου ἓνας ψύλλος! Τίποτα λοιπόν δέν εἶναι ἄχρηστο σ' αὐτόν τόν κόσμο.

– Τά ἴδια λόγια μέ τοῦ κυρ-Μεταξοσκώληκα, σκέ-

φτηκε ό ψύλλος. Τώρα πού έμαθα αυτό τό μυστικό, πρέπει νά δώσω τή ζωή μου γιά νά τό ύπηρετώ, είπε ψιθυριστά, καί πίτ - πάτ πήδησε στό καπέλο τουϊ κυρ-Σοφοκλή.

Τό δειλινό είχε έρθει καί ό "Ηλιος νύσταξε, χαμουρήθηκε. 'Ο κυρ-Σοφοκλής έλυσε τό γαιδουράκι του, άνέβηκε στή ράχη του καί άργά - άργά γύρισε στό σπίτι του.

- Τί νά σοϋ πώ! είπε μόλις έφτασε, στή γυναίκα του πού μαγειρεύει. Σήμερα ένας ψύλλος μοϋ έσωσε τή ζωή. "Ετσι είπε, άκούμπησε τό καπέλο του στήν καρέκλα καί τής τά διηγήθηκε όλα μέ λεπτομέρειες.

'Η κυρα-Χρυσή ταραχτήκε. "Ενοιωσε τά πόδια της νά τρέμουν. Δέν ήταν λίγοι στό χωριό πού πάθανε κακό από φίδι. 'Από τήν ταραχή της πήρε τήν κουτάλα καί τήν έκανε φυσερό. Φύσαγε καί ξεφύσαγε.

- Δόξα νά 'χει ό Θεός! είπε μόλις κατάφερε νά μιλήσει. Αϋριο θά πάω νά ανάψω τό καντήλι τουϊ "Αι-Λιά. Κοίτα πού τό άχρηστο ζωντανό μάς γλύτωσε από συμφορά!

"Ετσι είπε, σταυροκοπήθηκε καί γύρισε νά άποτελειώσει τό μαγειρέμά της.

'Ο Πίτης παρακολουθοϋσε από τό καπέλο τή συζήτηση καί ήταν πολύ συγκινημένος. Μά ξάφνου, τί νά δεϊ; 'Η κυρα-Χρυσή, από τήν ταραχή πού είχε, αντί γιά άλάτι ήταν έτοιμη νά ρίξει έντομοκτόνο στό φαϊ.

Πίτ-πάτ, πήδησε ό Πίτης στή στιγμή καί κόβει μιά

γερή δαγκωματιά στό χέρι τῆς κυρα-Χρυσῆς. Καί πάλι πít-πάτ πήδησε καί στάθηκε περήφανος καί τρισευτυχισμένος στό γύρο τοῦ ψάθινου καπέλου.

–“Ωχ! Τί ἦταν αὐτό; Ψύλλος; ἼΑγρίεψε ἡ κυρα-Χρυσή.

–Πώ, πώ! νά ζήσεις γιά ἄλλη μιά φορά, εὐεργέτη ψύλλε μου, εἶπε τρομαγμένος ὁ κυρ-Σοφοκλῆς, πού μ’ ἕνα πῆδο ἄρπαξε ἀπό τά χέρια τῆς κυρα-Χρυσῆς τό κουτί μέ τήν ἄσπρη σκόνη.

ἼΟ Πίτης, πít-πάτ, ἔκανε δυό βόλτες στό καπέλο, βουτώντας σέ μιά λίμνη εὐτυχίας γιά τό καινούριο του κατόρθωμα.

– Πίτ-πάτ, τώρα θά σᾶς διδάξω ἐγώ, πώς κανένα μά κανένα δέν εἶναι ἄχρηστο ζωντανό, εἶπε μέ τήν ἀδύνατη φωνούλα του καί ξάπλωσε γιά νά ξεκουραστεῖ. Ὅπως ὅμως ἦταν ξαπλωμένος στό ψαθοκάπελο, θυμήθηκε τόν κυρ-Μεταξοσκώληκα.

– Πρέπει νά πάω νά τόν εὐχαριστήσω, εἶπε στόν ἑαυτό του καί πίτ-πάτ ξεκίνησε γιά τό μουρόφυλλο.

Περνώντας ἀπό τό πηγάδι στήν αὐλή, ἄλλη λαχτάρα τόν περίμενε. Ἡ Ρηνούλα, ἡ μικρή κόρη τοῦ κυρ-Σοφοκλῆ, ἦταν ἔτοιμη νά κάνει κάτι, πού μόλις εἶχε σοφιστεῖ. Προσπαθοῦσε νά βάλει τά ποδαράκια της μέσα στόν κουβά γιά νά κατέβει μέ τό μαγγάνι καί νά ἐξερευνησε τό βαθύ πηγάδι.

– Πῶ, πῶ, συμφορά μου! ἔκανε ἡ κυρα-Χρυσή, πού εἶδε ἀπό τό παράθυρο τή Ρηνούλα καί κατάλαβε ἀμέσως τί σκεφτόταν νά κάνει τό παιδί της.

– Μήν τρομάζεις κυρα-Χρυσή, ἐγώ εἶμαι ἐδῶ, εἶπε ὁ Πίτης. Καί πίτ-πάτ πήδησε καί δάγκωσε μέ ὅλη του τή δύναμη τό ποδαράκι τῆς Ρηνούλας.

– Ἄχ! Τί ἦταν αὐτό πού μέ τσίμπησε τόσο πολύ; ἔκανε κλαψουρίζοντας ἡ Ρηνούλα;

Μέχρι νά γίνουν αὐτά, μέχρι νά τρίψει τό ποδαράκι της ἡ Ρηνούλα, ἔφτασε στό πηγάδι ἡ κυρα-Χρυσή καί ἔτσι τέλειωσε τῆς Ρηνούλας ἡ ἐκδρομή.

– Ποῦ νά τό φανταστεῖ κανεῖς, ἔλεγε καί ξανάλεγε ἡ κυρα-Χρυσή. Ἕνας ψύλλος μᾶς ἔσωσε τρεῖς φορές σήμερα τή ζωή!

‘Ο Πίτης χοροπηδοῦσε εὐτυχισμένος μέ βιασύνη γιά,
νά προλάβει τόν κυρ-Μεταξοσκώληκα, νά τοῦ πεῖ τά
νέα, πρὶν νυχτώσει καί πάει νά κοιμηθεῖ. Πίτ-πάτ, ἡ καρ-
διά του τραγουδοῦσε.

‘Η ἀγάπη κάνει ὄμορφη, τή ζωή
καί κάθε πλάσμα χρήσιμο στή γῆ,
ἡ ἀγάπη εἶναι κρυστάλλινο νερό
ἀνοίγει δρόμους ἀπ’ τήν καρδιά
στόν οὐρανό.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

Οι εκδόσεις «Έτοιμασία» στην προσπάθειά τους να διακονήσουν στίς ψυχές όλων τῶν ἀνθρώπων τὴν «Έτοιμασία τῆς ὁδοῦ τοῦ Κυρίου», μὲ ἰδιαιτέρη χαρὰ παραδίδουν στὴ δημοσιότητα τὴν νέα εἰκονογραφημένη σειρά: «Μονοπάτια στὴν ἀνοιξη».

Ἡ σειρά αὐτὴ ἀπευθύνεται κυρίως σὲ παιδιὰ προσχολικῆς ἡλικίας καὶ μαθητὲς τῶν πρώτων τάξεων τοῦ Δημοτικοῦ καὶ τοὺς μιλάει μὲ τὴ γλῶσσα πού κατανοοῦν, γιὰ βασικὲς ἀλήθειες τῆς πίστεως, βοηθώντας τα στὴν κρίσιμη αὐτὴ ἡλικία νὰ θεμελιώσουν σωστά μέσα τους τὸ ὑπόβαθρο, στὸ ὁποῖο ἀργότερα θὰ στηριχτεῖ ἡ ὅλη τους πνευματικὴ ἀνάπτυξη.

Σὲ κάθε ἱστορία, ὅπου ἡ φύση παρουσιάζεται σφιχτοδεμένη νὰ μιλάει, νὰ δρᾷ, νὰ ἐπικοινωνεῖ, νὰ συνεργάζεται, νὰ πάσχει, τὸ παιδί θὰ μπορέσει νὰ συναντήσῃ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ περιβάλλον του καὶ νὰ προσλάβῃ τὰ μηνύματα πού τοῦ προσφέρονται, χωρὶς ἄμεση διδασκαλικὴ ὑπόδειξη καὶ νοηθεσία.

Στὸ σκοπὸ αὐτὸ ἰδιαίτερα βοηθάει ἡ εἰκονογράφηση, πού κατὰ κάποιον τρόπο δίνει ὑπόσταση καὶ ἐγγύτητα στίς ἀλήθειες καὶ τίς πνευματικὲς ἀξίες πού ὑπογραμμίζονται.

Ἡ ἱστορία τοῦ Πίτῃ, τοῦ ψύλλου, εἶναι ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Θεὸς «ἐποίησε καλὰ λίαν» τὰ πάντα. Γι' αὐτὸ καθένας δέν πρέπει νὰ ζεῖ συγκριτικά καὶ ἀπομονωμένα, ἀλλὰ ἐναρμονισμένος μὲ τὴν ὅλη δημιουργία, σάν ζωντανὸ κύτταρό της. Ἐτσι προσφέροντας τὸν ἑαυτό του στὴ διακονία τοῦ διπλανοῦ του, νοηματίζει τὴν ὕπαρξή του καὶ σώζεται μέσα στὴ ζωὴ τῆς ταπεινώσεως, τῆς συγχωρητικότητος καὶ τῆς ἀγάπης.

Δέν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ νὰ σημειώσουμε ὅτι στίς ἱστορίες θὰ βροῦν τὴ θέση τους καὶ οἱ γονεῖς πού θὰ διαβάσουν καὶ θὰ ἐπεξηγήσουν στὸ παιδί τὰ περιεχόμενα νοήματα. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε ἰδιαίτερα γιὰ τὴ συνεργασία τους, ὥστε, πρὶν παρουσιάσουν στὸ παιδί τὴν ἱστορία, νὰ ἔχουν ἐμβαθύνει οἱ ἴδιοι στὴν κεντρικὴ ἰδέα της, γιὰ νὰ διευκολυνθεῖ ἔτσι ἡ ἐπιτυχέστερη καὶ πληρέστερη ἀπόδοσή της.